

DEO OPTIMO MAXIMO UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,

Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA, *

*QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,
manè discutienda in Scholis Medicorum, die Veneris vigesima quinta mensis
Februarii, anno Domini M. DCC. LXXXIV.*

M. LUDOVICO-GUILLELMO LE MONNIER, Consiliario Medico
Regis ordinario Primario, Regiarum Parisiensis, Londinensis ac Bero-
linensis Academiarum Socio, in Horto Regio Botanico Professore ac
Demonstratore, Doctore Medico, Præfide.

An Cereoli in plerisque urethra fistulis sectione præstantiores ?

I.

EDICINÆ scopus est agros allevare; non mirum ergò, quod tantis conaminibus tantæque operæ conitantes medici, atque ab omni tempore conspiraverint, in mediis brevioribus inquirendis atque detegendis, ut sanitatem restituerent amissam, laesamque rescicerent. Neque hi sanè perdidere operam, nec permultis gravissimisque in morbis, iritis laborare conatibus. Verùm quot quantaque inquirenda adhuc supersunt? quot inclinata & imperfecta posteritatis relinquuntur laboribus? Inter ea autem quæ ad debellandos morbos idonea invenit Medicina certiora seligit atque ponitque cæteris. Modò enim morbis medetur manu ferro armata, modò medicaminum pharmacorumque auxilio ægrotantibus levamen affert, modò tactu solo aptaque *Encheiresti* sanitatem reddit. Innumerosorum autem qui dantur morborum, fistula haud levissimus, valde verò molestus, pro temporis diuturnitate locique diversitate, morbus est, qui, quò pertinacior facilisq[ue] Medicorum Chirurgorumque solet fallere industriam, eò efficacius promptiusq[ue] auxilium implorat. Inter causas fistulas producentes haud pauca connumerantur, quæ uti variant respectu partium atque locorum quæ aggre-
diuntur, quin etiam ratione modi quo effici possunt; ita leges, quas sancit medicina in earumdem curatione, discrepant quoque ratione causarum, partis affectæ atque methodi quâ sanari queunt. Nec idem est in omnibus medendi modus, nec regula eadem. Latet-ne fistula in pectore empyematica occasione? Eclharotica, mundificantia, detergentia, vulneraria hoc in casu curationem quandoque absolunt. Nidulantur-ne caries quâ morbosè afficiuntur carnes super impostæ? Causam tollit medicina, partes molles refecando chirurgus os denudat, abradit, desquamatio juvatur, obtineat cicatrix. Hospitantur-ne in juncturis ratione arthritidis, morbi ossium, partiumve incumbendum? Open fert Chirurgia, iter liberando spongis præparatis sectionibusve idoneis. Latet-ne in membrana cellulari, inter musculos, seu inter hos & cutem, collocatâ? Emollientia, resolventia, ferrum; lineamenta bis terve complicata atque appositâ ad curationem provehant. Tandem ex cavo meatûs urinarii ducit-ne originem? Adjumenta varia offert Chirurgia, cereolos uimiriûm & sectionem. Verùm enim verò cum Medicus seligere debeat certiorum methodum ad fistulas sigillatim curandas, non alienum erit, immò officii efflagitat ratio ostendere, sectionem si qua instituenda sit, his omnino carere enolumentis, quibus impediatur, quominus inutiliter ac quasi immeritis cruciatibus plectatur æger; et quæ esse cereolorum commoda, ut ad curationem breviorum celeri gressu perduciqueat; quin etiam ne chirurgus velut arte rudis, ineptè ac inopportunè sectionem instituere videatur.

II.

QUOD autem ut accuratius præstemus, quædam de ipsius morbi seu fistulæ indole naturæque præ-
mittere juvat. Ulcus profundum atque cavernosum, marginibus duris ac callosis rigens atque oblitum, cujus apertura fundo minor, ex quo stillicidium acre, saniesque ichorosa effluunt, fistula

* *Auctore M. PETRO LALOUETTE, anno 1742.*

nuncupatur. Ortum ducit ab inflammatione diu persistente, resolvi necesse. Accumulatis igitur humoribus jam atteruntur atque rumpuntur vascula tenerrima, motu solidorum scilicet, at liquidis stimulantibus aducto; hinc efficitur cavum minimum magisque ampliandum, liquidorum appellationem vi atque impetu continuante. Hæc liquida sic collecta coacervataque morantur, putrescunt & ad acrimoniam vergunt. Matura deinceps coactaque, pus appellata, sub cure colligitur materies, donec eam accrescine sua destruendo, sibi ulteriorem viam pandat. Pars huiusce fluidissima per aperturam minimam sponte factam sat facile evadit, dum reliqua caloris vi concrevit atque induratur. Cum autem vasa vicina se exonerare minime possint in cavum ulceris, infarciuntur, liquido turgent, cum ipso coalescunt, undæ calli. In fistulis igitur præstandum est iter liberum materiei ut partes quæ inflammationem passæ fuerunt decumescant diffundantque liquidum stagnans atque putrescens, & ut ad cicatricem pervenire queat vulnus. Monstrat in hoc natura ipsa viam. Lex ergo in plerisque fistulis est, ostium exterius, fundo reddere patulum magis, non modò ut partes duræ atque callosæ in pus abeant aut statim resolvantur, sed etiam ut ulceris obligatio facilis ac doloris fiat expers. Verissimum id profectò omnium ferè fistularum respectu; sunt tamen quedam, in quibus huic regulæ locus relinquitur nullus. Quemadmodum loco & causâ differunt; sic varios etiam agnoscenti mendendi modos ad eundem scopum tendentes. Etenim urethra fistula primam ducit originem ex ulcere quodam in meatu urinario, post gonorrhæam ut plurimum relicto, ex quo materies acris admodum urens & quasi caustica, sensum ac pedetentim destruit membranam meatûs tenerrimam. Hæc destructa atque erosa brevi dilacerantur partes iustæ postea conque; ac substantiam urethrae spongiosam pervenit canalis subit; varias habitat plagas, necesse estoriat: profundius penetrando progreditur; ac tunicam, spongiosam substantiam involvendo, proserpit, eam atterit, perfodit quoque ac destruit. Cellularis membrana, materiem hanc cotrodens indolis recipit, ibique eandem tragœdiam ludit. Statim atque pervenit ad cutem, inflammatur ea, rubet, dolet, sepe aperit, effluit urina. Lorum magnâ vi expulsum in hoc foraminulum irruit, illud dilatat; minor ergo per meatum ipsam effluit copia. Sed cum singulis instantibus reperiat obices nequaquam vincendos, cumque relegere viam non potis sit, querit alias; hinc in cellulas quibus consistat urethra, fistilat, moratur ibi, hæretque, concreciones parit calculosas, vel sedimentum deponit, aut indurat partes; hinc suis functionibus orbatus canalis, sese contrahere, ultimasque loti guttulas expellere fit impos, ultra fluit lorum, versus scrotum, pubem animumque provehiunt; in pinguedinem totius perinæ & musculorum peni inservientium consiluit, retinetur, coacervatur; mæandros, anfractus tortuosos atque sinus cavernosos fodit. Sæpenumero videtur totum scrotum unam eandemque molem representare, nec habere distincti quicquam omnino; funiculos spermaticos, testes ipsos involvere; utina verò promanare modò per foramina in scroto coacta, modò per pubem, modò per vicina interstia recti tantam destructionem stragemque edit, ut nonnunquam viginti fistulae una adesse existimantur, dum ægeringere conatur. Cum hæc partes sint molles atque cellulosa, magna pinguedinis copia, vesicam, cuiusque collum & intestinum rectum involvat, quid mirum, si toties via fuerit urina sibi aperire vias à fonte suo ad eam distitas, ita tamen ut vesicæ fistulam avertatur; quin & multi fuere agrotantes, semini foras expellendo impares, haud aliâ quidem ratione, quàm quod illud reperire obices, versus verumontanum: quimobrem in cavum vesicæ refluens, & urinæ admittit, per vias cum ipsâ versis eliminatur.

I I I.

PRIMIS morbi temporibus ægri pruritum inter mingendum in extremo glande sentiunt, cui sensum aucto quidam doloris succedit sensus. Dum canalem permeat urina, magnopere tenditur penis, sanguine turget, proinde minuitur meatûs diameter; hinc maxima lotium reddendi nascitur difficultas; hinc & conamina quibus urgentur agrotantes, quæ, quò vehementiora, eò major quoque resistencia. Lacunæ in toto tramite canalis sparsæ rigescunt, ipsarum margines glandem prospicientes ita tenduntur, ut parte ferè dimidiâ canalem minuant, utpote constantes ex ipsâ membranâ meatûs internâ. In hisce ægris semper observatur exiguum stillicidium manè præsertim profluum absque ullo doloris sensu. Præcipuum huiusce morbi incipientis signum est, quod labia rimæ glandis sint introrsum conversa. His jam inceptis aliud subsequitur malum, utpote mutatio figuræ meatûs urinarii; inortetur quippe, varias recipit formas. Tunc urina guttatim spontè aliquandò defillat, nonnunquam verò maximis conatibus vix demum expellitur foras, & rivulus urinæ in columnâ tortili apparet. Verum cum hodieo confiter experientiâ, neminem ferè unquam huic morbo fuisse obnoxium, quin prius idem gonorrhœa laboraverit, malum illud ergo ducit originem ex gonorrhœa male tractatâ, vel inveteratâ, injectionibus prematurè suppressâ. Liquores enim attrahentes quibus utuntur empirici ita constringunt urethram, imperfectâ cicatrice obducendo alicuscula, ut exinde angustetur; hinc obijciuntur obstacula instar aggeris, quæ vulgò carnositates audiunt. Verum nihil aliud sunt quàm ulcerum cicatrices, carnes luxuriantes atque tensio in lacunarum marginibus quæ tunc temporis magis conspicuæ sunt, uti ex cadaverum aperturis, quæ hocce morbo luerant, compertum est. Innumera occurrunt impedimenta quæ obstant, ne catheter vel cereolus ad vesicam pervenire queat. Quoties enim animus est curationem tentare, toties reperire obices datur in lacunis quæ claudunt aperturas foraminum per quæ glandulæ a Cowperio Littroque observatæ, suum liquorem in meatûs cavum eructant. Ob

4

hospitante. Denovo destruet partes recens enatas; hinc iterum effluet urina, ut experientia constat. Verum evanescent hæc omnia si animadvertamus ad cereolorum commoda. Hi etenim, meaturum urinarium dilatando, exitum liberiorum urinae præbent: hinc fit, ut non amplius irruat in sinus quos sibi fodeuntur, clauduntur. At cereoli possunt ne curationem perficere atque abolere soli? Minime verò; alia, ad obligationem ulceris externi pertinent, nimirum, trochisci, suffus, emplastra resolventia, aliaque remedia. Caustica cutem rodendo eandem auferunt, proinde liquida libere profluunt: cum autem nova carnis generatio ab his pendeat, non mirum, quod his facile appellentibus, dotes requisitas acquirant ut exinde fiat cicatrix. Sunt qui in urethram injiciunt medicamenta, contententes eadem cereolorum vices gerere posse; sed decipiuntur. Duplex commodum ex cereolis, 1°. introrsum erant dicamenta pro variis circumstantiis diversa: 2°. cicatrici favent expediendo iter, impediendoque quominus in plagas contra naturales illabatur lotium. Alii curationem tentare volunt immittendo in urethram instrumentum *algali* nomine insignitum & ubi nequit ingredi ulterius ob obices, tunc arripunt stilum gracilem caustico armatum quo carnositates absumere existimant. Multum verò abest, ut methodus illa sanationem urethrae perficere possit, ob innumera mala exinde oriunda. Potest-ne in usum vocari cereolorum usus in fistula ab arenulis vel à calculo orta? Ne hoc quidem. Tunc enim sectio instituenda ut in minori apparatu. Verum si sint quamplurimæ fistulae ab una sola procedentes, serotum partem involventes vicinas, celebranda hic quoque sectio; dein setaceorum ope per vulnus immisissorum & per rimam glandis tractuorum concilianda canali suppuratio, suusque ei restitendus elater cereolorum usu, variis obduktorum medicaminibus. Urethra dilatatio prima vice impetrari nequit; constat enim experientia & rationi consentaneum est, hanc gradatim modò ac pederentim fieri debere. Auxilium afferunt cereoli egrotantibus quibus vasa adeò sunt varicosa, ut vel levissimo conamine sanitate quæ dilatantur, ita vasa premunt, ut ipsi tonum restituant. Cylindri plumbei servando figuram lumen in meatu urinario ferentes! Brevis eorum in meatu mora, per unam alteramve ejuslibet diei hotando enim jamjam sibi reseravit viam; hinc remotà candelulâ, inferenda est alia, sed minoris crassitiei, ut sic datâ portâ tandem ad vesicæ cavum appellat. Dicta hæc expostitque sic nos inducunt, ut rectè concludamus.

Ergo Cereoli in plerisque urethrae fistulis sectione præstantiores.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURL

M. Augustinus ROUX, Regiæ Societatis Rei Agrariæ, nec non Regiæ Scientiarum Academiæ Burdigalensis Socius.

M. Achilles - Guillelmus LE BEGUE DE PRESLE, Eques & Censor Regius.

M. Cæsar COSTE, Censor Regius.

M. Petrus - Joannes - Claudius MAUDUYT DE LA VARENNE.

M. Stephanus D'HUAME.

M. Joannes-Armandus ROUS-SIN DE MONTABOURG.

M. Antonius GARNIER.

M. Jacobus - Ludovicus ALLEAUME, Militarium Nosocomiorum ad Regis Exercitium, nec non in Insulis Americanis nuper Medicus Regis.

M. Claudius-Franciscus, GRANDCLAS, Eques, Stanislaus I. Poloniarum Regis, olim Consiliarius Medicus & Regiorum Exercituum à Consiliis Medicis.

Proponerebat Parisiis JOANNES-FRANCISCUS-ACHILLES LALOUETTE, Parisinus, Eques; Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, A. R. S. H. 1774. à sextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Typographi 1774.